

Lávku přes řeku město odstraní

(Dokončení ze str. 1)

Pak by přišla nazmar i protipovodňová opatření realizovaná pod lávkou. Radnice za výměnu lávky zaplatí asi 10,2 milionu korun.

„Uvedený most není kapacitní pro převedení stoleté povodně, dokonce bezpečně dokáže převést pouze pětiletou povodeň. Z vodohospodářského pohledu představuje záměr nového kapacitního mostu jasnou snahu vedení města chránit majetek případně zdraví obyvatel,“ vysvětlil mluvčí Povodí Moravy Petr Chmelař.

Doplnil, že zachování stávajícího mostu, který může vytvářet povodňové riziko, či postavit most nový, který takové riziko vytvářet nebude, je otázkou na vedení města, neboť Povodí Moravy odstranění stávajícího mostu městu nařídít nemůže.

Město tento most získalo v rámci poválečné pomoci od organizace UNRRA. Původně, od roku 1934,

LÁVKA na Polanku se již brzy přesune na jiné místo, podle radnice zůstane podoba zachovaná.
Foto: Antonín Zvěřina

kdy byly otevřeny říční lázně, zde byla lávka dřevěná.

„Nová lávka bude zprovozněna a otevřena ve druhém čtvrtletí příští-

ho roku, kdy bude dokončena revitalizace a modernizace celého areálu koupaliště,“ potvrdil starosta Pavel Pacal.

Naznačil, že stávající lávka konstrukce Bailey bridge je po téměř osmdesáti letech provozu v nevhovujícím stavu, zejména železná konstrukce. Za posledních osm let se provedly tři velké opravy lávky, včetně táhel železné konstrukce. Ačkoli lávka slouží pro pěší a cyklisty, je nutné, aby po ní mohla projet vozidla integrovaného záchranného systému.

„Město musí zajistit ochranu zdraví a majetku obyvatel. Stávající konstrukce Bailey bridge bude snesena a umístěna ve veřejném prostoru, jako upomínka na část historie našeho města. Nyní hledáme vhodné umístění,“ informoval Pacal. Všechny argumenty starosta Pacal zopakoval na zasedání zastupitelstva.

Moje první setkání s povodní

Psal se rok 1965, nastalo jaro a přišlo a přišlo. Navštěvoval jsem v té době školu ve své rodné obci Střítež u Třebíče a byla to velká nuda, protože se nedalo chodit ven, jak jsme my děti byly zvyklé. Neměly jsme mobily, a tak jsem s maminkou a babičkou seděl v prádelně a já poslouchal jejich vyprávění o mně neznámých osobách. Občas zabrousili do světa nemoci, kdo, kdy a jak na kterou zemřel, což na dětskou devítiletou duši působilo jako horor.

Musím vysvětlit tu prádelnu. Naše rodina měla v rodném domku k dispozici tři velké pokoje, velkou kuchyň, obývací a ložnici. Na jaře, hnedle po pouti, jsme se ale k velké potěše nás dětí stěhovali do prádelny. To byla místnost poměrně dost vzdálená od obytné části přes typický průjezd, součást každého vesnického stavení, docela malá, tak dvakrát a půl a čtyřikrát a půl metru.

V ní byl velký sporák, skříň na nádobí, pračka, stolička, štokrle, dvě židle, pračka a velký motor, co ji poháněl, který mohl posloužit coby sedací souprava. V době pěkného počasí jsme jedli venku, nezřídka na okraji obrovitého

hnojníku, také součástí každého správného domku.

Pro potraviny se muselo chodit do asi dvacet metrů vzdálené spíže, což byl úkol převážně pro mě, takže jsem v dětství nedostatkem pohybu rozhodně netrpěl. V této malé místnosti jsme se samozřejmě i umývali, v sobotu ve vaničce, jak to bylo na venkově zvykem.

Tak plynul čas...

A tedy přišlo a přišlo. Na zprávy jsme se chodili dívat do kuchyně, obývací se příliš nevyužíval, nebylo proč, kuchyň ho pohodlně nahrazovala. Televizor jsme měli Mánes, obrazovka o něco větší než displej dnešních mobilních telefonů. Na zprávy jsme nechodili často, ale v tomto roce ano, protože tehdejší Československou socialistickou republiku zasáhly povodně.

Nebylo to v Čechách ani na Moravě, ale na jižním Slovensku. Pamatuji si záběry hučící vody i evakuaci obyvatel, které mě tehdy děsily a v dětské

dušičce vyvolávaly směs nepřijemných pocitů a nesmazatelně se vryly do mé paměti. Bylo to moje první setkání s povodní, žádnou jinou si z dětství nepamatuji, spíš kalamity v zimě, které ale byly celkem časté, takže nás jako děti nijak nevzrušovaly.

Na webových stránkách jsem si našel zápis o povodni z roku 1965, a tak čtete. Lidé si mysleli, že se blíží konec světa. Největší povodeň 20. století zasáhla 15. června 1965 Slovensko.

Příválová vlna z koryta Dunaje roztrhla u obce Patince ochrannou hráz a likvidovala vše, co jí stálo v cestě. O dva dny později podlehla tlaku vody protipovodňová zábrana u Čičova a dílo zkázy bylo dokonáno.

Z Dunaje se vylilo přes miliardu krychlových metrů vody. Evakuováno bylo více než 54 tisíc lidí, na čtyři tisíce rodin přišlo o střechu nad hlavou. Lidské ztráty byly naštěstí minimální; nejčastěji se uvádí, že o život přišli jen dva lidé.

Příčinou ničivé povodně bylo jarní tání mimořádně velkého množství sněhu v Alpách i vydatné deště, které

zasáhly také severní přítoky Dunaje – tedy Váh, Nitru a Hron.

To, že řeka nezvládla tak vydatné srážky, je dáno regulací jejího toku a svedením vody do nepřirozeně přímého koryta kvůli plavbě. Zaplavení velké části jižního Slovenska upozornilo tehdy na zastaralost hrází a nutnost vybudování nového systému protipovodňových opatření. Tak vznikla kontroverzní soustava vodních děl Gabčíkovo-Nagymaros.

O jejím zbudování rozhodly Maďarsko a tehdejší Československo na konci 70. let. Z původního projektu byla nakonec realizována jen jeho slovenská část, a to ve změněné podobě. V rámci její výstavby však byl zrekonstruován a vylepšen i systém hrází. Katastrofa z roku 1965 by se tedy podle odborníků neměla opakovat.

Povodeň měla i nečekané politické důsledky. Pražské vedení KSČ tehdy neprojevovalo velký zájem, zato tehdy mladý Alexander Dubček pomáhal na Žitném ostrově, a to mu vyneslo obrovskou popularitu a později i funkci prvního tajemníka KSČ.

Antonín Zvěřina

DNY OTEVŘENÝCH DVEŘÍ

Sobota

23.11.

2024

Čtvrtek

17.10.

2024

Úterý

14.01.

2025

